

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/102/2022
Identifikačné číslo spisu:	8112219874
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8112219874.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Y. J., narodeného X. D. XXXX, Y., E. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Prešov, Jesenná 8, proti žalovanému Mesto Prešov, so sídlom v Prešove, Hlavná 73, IČO: 00 327 646, zastúpenému advokátom JUDr. Alojzom Naništom, Prešov, Sládkovičova 8, o náhradu za vecné bremeno, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 11C/133/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. septembra 2021 sp. zn. 21Co/7/2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. septembra 2021 sp. zn. 21Co/7/2020, ako aj rozsudok Okresného súdu Prešov z 10. júna 2020, č. k. 11C/133/2012-900 z r u š u j e a v e c v r a c i a okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“ resp. „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 10. júna 2020, č. k. 11C/133/2012-900 zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania (výrok I.), žalobu zamietol (výrok II.), priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (výrok III.). V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal vydania medzitýmneho rozsudku, ktorým by súd určil, že mu patrí voči žalovanému náhrada za zriadené vecné bremeno, týkajúce sa nehnuteľností evidovaných na LV č. XXXXX, k. ú. Y. Následne mal súd ustanoviť znalca za účelom vypracovania znaleckého posudku o určenie hodnoty vecného bremena a na jej zaplatenie zaviazat' žalovaného. Uznesením Okresného súdu Prešov zo 4. septembra 2019 bola pripustená zmena žaloby, spočívajúca v podstatnej zmene rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. V zmysle zmeneného petitu sa žalobca domáhal náhrady za užívanie pozemkov, evidovaných na LV č. XXXX, k. ú. V. Š., obec Y., okres Y., parcely registra C, č. XXXX/X, o výmere 11252 m², zastavaná plocha a nádvorie, a č. XXXX/X, o výmere 44 m², zastavaná plocha a nádvorie. Prvoinštančný súd zároveň pripustil zmenu žaloby, týkajúcu sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu za vecné bremeno, opakovanú aj jednorazovú. Vo vzťahu k meritu veci súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 100 ods. 1, § 101, § 112, § 151n ods. 1, 2, § 151o ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len

„Občiansky zákonník“), § 1 ods. 1, § 4 ods. 1, 2, zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky (ďalej aj ako „zákon č. 66/2009 Z. z.“), § 193 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj ako „CSP“). Prioritne sa zaoberal dôvodnosťou žalovaným vznesenej námietky premlčania. Uviedol, že zákon č. 66/2009 Z. z. nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2009 a na uplatnený nárok sa vzťahuje všeobecná trojročná premlčacia lehota. Žalobca uplatnil svoj nárok až dňa 19. septembra 2014, jeho nárok je preto premlčaný. Ak by súd teoreticky pripustil, že žalobca uplatnil svoj nárok včas, tak podanie z 29. júna 2012 nebolo úplné, pretože žalobca sa nedomáhal konkrétnej sumy. Na základe výzvy súdu na doplnenie žaloby uznesením zo 7. septembra 2012, až dňa 19. septembra 2014 žalobca doručil súdu podanie, v rámci ktorého navrhoval priznanie náhrady za vecné bremeno, ale už k iným nehnuteľnostiam, oproti pôvodnej žalobe, preto podanie žalobcu vyhodnotil súd prvej inštancie ako zmenu návrhu v zmysle § 140 ods. 2 CSP. Nakoľko žalobca na výzvu súdu reagoval až s odstupom dvoch rokov, pričom počas tejto doby premlčacia doba v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka nespočívala, na základe dôvodne vznesenej námietky premlčania súd žalobu zamietol.

1.1. V súvislosti s argumentáciou žalovaného o výkone práva žalobcu v rozpore s dobrými mravmi poukázal súd prvej inštancie na vývoj judikatúry, osobitne na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci J. proti Slovenskej republike, v zmysle ktorého je v rozpore výkon vlastníckeho práva, nie samotné vlastnícke právo. Prvoinštančný súd zvýraznil aj špecifické okolnosti prípadu, keď lustráciou v registri zistil, že žalobca vystupuje v 59 súdnych sporoch, uplatňujúc obdobné nároky ako v predmetnej veci, pričom skupovaním zastavaných pozemkov chce generovať neprimerané náhrady, čo aj EŠLP vyhodnotil ako špekulatívny výkon práva. Aj v daných okolnostiach sporu videl prvoinštančný súd ďalší dôvod pre zamietnutie žaloby.

1.2. Návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu podania návrhu na vyslovenie nesúladu ustanovenia § 4 zákona č. 66/2009 Z. z. s čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, súd prvej inštancie zamietol, nakoľko žalobca súdu nepreukázal, že by tento návrh bol ústavným súdom prijatý na ďalšie konanie.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 30. septembra 2021 sp. zn. 21Co/7/2020 potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. (výrok I.) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP, odmietol odvolanie proti výroku I. (výrok II.), návrh žalobcu na prerušenie odvolacieho konania zamietol (výrok III.), žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % (výrok IV.). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že pre zamietnutie žaloby z dôvodu premlčania uplatneného nároku je v preskúmvanej veci potrebné ustáliť charakter náhrady za vecné bremeno, zriadené zákonom č. 66/2009 Z. z., preto podstata problému spočíva vo vyslovení charakteru jednorazovej alebo opakovanej náhrady.

2.1. Odvolací súd uviedol, že zákon č. 66/2009 Z. z. je špeciálnym predpisom, ktorý upravuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov, vrátane príľahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou, pričom predmetný právny predpis neobsahuje úpravu týkajúcu sa priznania náhrady za zriadenie vecného bremena a teda za obmedzenie vlastníckeho práva. Všeobecne však možno konštatovať, že pri riešení otázky náhrady za zákonom zriaďované vecné bremeno treba vychádzať z čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, ako aj z čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Vlastníkom nehnuteľností zaťažených vecným bremenom prislúcha nárok na priznanie náhrady za zriadenie vecného bremena na ich pozemkoch, na ktorých bolo zriadené vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z. Poukazujúc na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3Cdo/39/2014, sp. zn. 8Cdo/17/2019, náhrada za vecné bremeno, zriadené zákonom č. 66/2009 Z. z., bola najvyššou súdnou autoritou posúdená ako jednorazová.

2.2. K zamietnutiu žaloby z dôvodu žalovaným vznesenej námietky premlčania, odvolací súd uviedol, že zákon pre náhradu za vecné bremeno neupravuje premlčaciu dobu samostatne, preto sa v preskúmvanej veci uplatní všeobecná premlčacia doba. V kontexte uvedeného sa právo žalobcu na

zaplatenie náhrady za vecné bremeno premlčalo najneskôr dňa 1. júla 2012. Žalobca si svoj nárok uplatnil až dňa 19. septembra 2014, teda po márnom uplynutí premlčacej doby, čo znamená, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď ju zamietol. Za daného stavu odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok vo výroku II. a III. ako vecne správny postupom vyplývajúcim z § 387 ods. 1 CSP. Keďže premlčanie uplatneného nároku žalobcu je samostatným dôvodom pre zamietnutie žaloby, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú vecne sa zaoberať otázkou možného rozporu uplatneného nároku žalobcu s dobrými mravmi.

2.3. Odvolanie žalobcu proti výroku I. rozsudku odvolací súd odmietol postupom vyplývajúcim z § 386 písm. c) CSP. Výrok rozsudku o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania nie je vo svojej podstate rozhodnutím vo veci samej, preto sa pre účely prípustnosti odvolania považuje za uznesenie. Prípustnosť odvolania sa v takomto prípade riadi ustanovením § 357 CSP, ktoré pozitívnym enumeratívnym výpočtom vymenúva uznesenia, ktoré môže strana sporu napadnúť odvolaním. V zmysle § 357 písm. n) CSP, odvolanie je prípustné len proti kladnému rozhodnutiu súdu o prerušení konania, navyše dôvod prerušenie konania sa riadi § 162 ods. 1 písm. a) a § 164 CSP, čo však nie je prejednávany prípad, keďže súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania (nejde teda o kladné rozhodnutie o prerušení konania), poukazujúc na ustanovenie § 162 ods. 1 písm. b) CSP.

2.4. Vo vzťahu k návrhu žalobcu na prerušenie odvolacieho konania a podanie návrhu na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR o súlade právnych predpisov nižšej právnej sily, a to § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z., poukázal odvolací súd na empiriu rozhodovacej činnosti všeobecných súdov SR, konkrétne Krajského súdu v Trnave. Tamojší súd podaním zo dňa 6. júna 2019 predložil vec Ústavnému súdu SR s návrhom podľa čl. 125 Ústavy SR na vyslovenie nesúladu ustanovenia zákona č. 66/2009 Z. z. s Ústavou SR. V preskúmvanej veci možno skutkový stav subsumovať pod vyššie uvedené uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky o odmietnutí ústavnej sťažnosti. V nadväznosti na uvedené by Krajský súd v Prešove zrejme nebol legitimovaným subjektom pre podanie návrhu na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy, preto návrh žalobcu na prerušenie konania nemožno považovať za dôvodný.

2.5. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že vo veci rozhodol nezákonný sudca Okresného súdu Prešov JUDr. Eduard Valenčin, poukázal odvolací súd na svoje skoršie vyjadrenie, obsiahnuté v uznesení sp. zn. 21Co/74/2015, 21Co/77/2015 zo 17. septembra 2015. Z obsahu spisu vyplynulo, že dňa 29. júna 2012 bola vec vedená pod sp. zn. 11C/133/2012 pridelená na rozhodnutie sudkyňi JUDr. Ivete Wildeovej, ktorá vyjadrila svoju zaujatosť v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 OSP a súhlasila s pridelením veci inému sudcovi. Predsedníčka Okresného súdu Prešov opatrením z 3. júla 2012, s poukazom na vyhlášku MS SR č. 543/2005 Z. z., ako aj na rozvrh práce okresného súdu, odňala vec JUDr. Ivete Wildeovej a vydala pokyn, aby vec bola náhodným výberom prostredníctvom generátora v podateľni pridelená inému sudcovi. Z uvedeného zistenia považoval odvolací súd za zrejmé, že vec bola pridelená náhodným výberom, nie súdnou tajomníčkou či sekretárkou, ako to tvrdí žalobca. Z tohto dôvodu vyhodnotil odvolací súd uvedenú námietku ako nedôvodnú. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) podal dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňoval ustanovením § 420 písm. e), f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP žalobca namietal, že vo veci rozhodoval nesprávne obsadený súd, pričom túto skutočnosť namietal počas konania na súde prvej inštancie i počas konania na odvolacom súde. Odvolací súd vyhodnotil námietku žalobcu za nedôvodnú, s odkazom na svoje skoršie uznesenie sp. zn. 21Co/74/2015, 21Co/77/2015 zo 17. septembra 2015. Žalobca trval na tvrdení vade konania, že v konaní rozhodoval nesprávne obsadený súd, pretože po tom, čo zákonná sudkyňa, ktorej bola vec pridelená, dospela k vnútornému presvedčeniu, že je voči žalobcovi zaujatá, mala byť v zmysle opatrenia predsedníčky Okresného súdu Prešov vec pridelená náhodným výberom prostredníctvom generátora v podateľni okresného súdu; avšak nedošlo k dodržaniu pokynu predsedníčky okresného súdu v zmysle jej opatrenia z 3. júla 2012 - vec pridelit' náhodným

výberom prostredníctvom generátora v podateľni okresného súdu, v dôsledku čoho vo veci rozhodol nesprávne (nezákonne) obsadený súd. Konajúci sudca JUDr. Eduard Valenčin nebol podľa názoru žalobcu určený v súlade s § 3 ods. 2 zákona o súdoch, tzn. v súlade so zákonom a s rozvrhom práce, keďže v zmysle Rozvrhu práce Okresného súdu Prešov v roku 2012, ktorým sa rozumie akt riadenia predsedu súdu - v zmysle opatrenia predsedníčky Okresného súdu Prešov z 3. júla 2012, mal byť určený prostredníctvom generátora v podateľni okresného súdu a nie sekretárkou. Vychádzajúc z obsahu základného práva na zákonného sudcu a v danom prípade zo zásady pridelovania vecí jednotlivým sudcom alebo senátom v súlade s pravidlami obsiahnutými v rozvrhu práce Okresného súdu Prešov na rok 2012 a spôsobom, ktorý určuje zákon, žalobca uviedol, že v tomto konaní - prerozdelením vecí, ktoré je v rozpore s Opatrením predsedníčky okresného súdu z 3. júla 2012, došlo k zmene zákonného sudcu postupom, ktorý je v rozpore so zákonom a v predmetnej právnej veci teraz koná a rozhoduje nezákonný sudca, pričom o tejto námietke žalobcu (napriek jej neustálemu pripomínaníu) nedokázali súdy konajúce v predmetnej veci už takmer 10 rokov rozhodnúť a svoje rozhodnutie riadne a vyčerpávajúco zdôvodniť. Nakoľko zo strany odvolacieho súdu neboli v napadnutom rozsudku uvedené skutočnosti, ktorými by odôvodnil dostatočne odvolacie námietky o nezákonnom sudcovi žalobca uzavrel, že odvolací súd nevysporiadaním sa s touto závažnou námietkou porušil jeho právo na spravodlivý proces a riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktorá skutočnosť sama o sebe zakladá dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

3.2. Vo vzťahu ďalej k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, keď súd vo veci nesprávnym procesným postupom porušil právo žalobcu na spravodlivý proces žalobca uviedol, že dňa 29. júna 2012 (v tú istú dobu) podal na súde prvej inštancie „za sebou“ dve podania - žaloby. Okresný súd vyššie uvedené žaloby prijal a zároveň vystavil dve totožné potvrdenia o ich prijatí, ktoré sa odlišujú len časom ich prijatia a pridelenou spisovou značkou konania. Zo strany okresného súdu však pri vystavovaní potvrdení o prijatí jednotlivých podaní nedošlo k uvedeniu presného údaju o počte príloh jednotlivých podaní (čo bola jediná skutočnosť, na základe ktorej bolo možné rozlíšiť vydané potvrdenia o prijatí týchto podaní), nakoľko okresný súd uviedol len „zv“. V dôsledku uvedeného boli žaloby žalobcu evidované okresným súdom nesprávne - opačne ako ich evidoval žalobca. O žalobe k pozemkom zapísaným na LV č. XXXXX tak Okresný súd Prešov konal pod sp. zn. 11 C/133/2012 a o žalobe k pozemku zapísanom na LV č. XXXX konal pod sp. zn. 13C/133/2012. Žalobca tieto žaloby evidoval presne opačne, pričom sa počas celého konania správal a konal tak, že v riešenej veci ide o náhradu za vecné bremeno vo vzťahu k pozemku na LV č. XXXX, kat. úz. V. Š. a teda sa jedná o konanie vedené pod sp. zn. 11C/133/2012. Výsledkom nezákonného postupu Okresného súdu Prešov pri prijímaní žalôb žalobcu dňa 29. júna 2012 a jeho nesprávny postup pri vydávaní potvrdení o ich podaní sa následne prejavil (i) pri posúdení nároku žalobcu zo strany oboch súdov, ktoré dospeli k názoru, že žalobca podaním z 19. septembra 2014 zmenil žalobu, pretože zmenil rozhodujúce skutkové tvrdenia, uplatnením si nároku na náhradu za vecné bremeno k pozemku zapísanému na LV č. XXXX, vychádzajúc z toho, že podľa súdov žalobca sa žalobou z 29. júna 2012 vedenou okresným súdom pod sp. zn. 11C/133/2012 domáhal náhrady za vecné bremeno k pozemkom zapísaným na LV č. XXXXX, (ii) v dôsledku čoho nárok žalobcu nebol uplatnený na súde v premlčacej lehote, a teda z dôvodu vznesenej námietky premlčania ho nie je možné v súdnom konaní priznať. Avšak, ako už bolo vyššie uvedené, žalobca sa počas celého konania správal a konal v presvedčení, že v prejednávanej veci ide o náhradu za vecné bremeno vo vzťahu k pozemku zapísanému na LV č. XXXX, pričom bol v omyle, do ktorého ho uviedol okresný súd pri vystavovaní potvrdení o prijatí jednotlivých podaní dňa 29. júna 2012. Nedôsledným, no najmä nezákonným postupom súdu prvej inštancie pri vystavovaní potvrdení o prijatí jednotlivých podaní (keď na potvrdeniach namiesto skutočného počtu príloh podania uviedol len „zv“, čím došlo k ich zameneniu) bol žalobca uvedený do omylu, čo malo za následok následnú aplikáciu § 112 Občianskeho zákonníka a tvrdené premlčanie nároku. Mal za to, že nezákonný postup okresného súdu nemôže ísť na jeho ťarchu a nemôže viesť k zamietnutiu jeho žaloby.

3.3. Podľa názoru dovolateľa rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva i v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP), pričom formuloval dve právne otázky, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP). V súvislosti s prvou právnou otázkou, t. j. či „má náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku zákonným vecným bremenom povahu jedno

rázovej náhrady, na ktorú vzniklo právo dňom účinnosti zákona č. 66/1999 Z. z.“ dovolateľ uviedol, že existuje ustálená prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. 2Cdo/194/2018, 8Cdo/17/2019, odvolací súd rozhodol v súlade s ňou, na základe uvedeného dospel k záveru, že žalovaný nárok je premlčaný, ale žalobca s tým nesúhlasí a tvrdí, že náhrada za vecné bremeno má povahu opakujúceho sa plnenia. Vo vzťahu k druhej právnej otázke, t. j. či „má náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku zákonným vecným bremenom povahu opakujúceho sa plnenia, na ktoré vzniká právo postupne až do definitívneho vyriešenia vzťahu k pozemku zaťaženého týmto vecným bremenom?“ dovolateľ uviedol, že existuje ustálená prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ale podľa jeho názoru nie je správna, dovolací súd by ju mal zmeniť a posúdiť ju tak, že náhrada za zákonné vecné bremeno je opakovaná a právo na ňu vzniká samostatne za každý deň trvania zákonného vecného bremena. Prípustnosť dovolania pre prípad, že dovolací súd zistí nesprávnosť svojej rozhodovacej praxe, vyplýva podľa názoru dovolateľa z materiálneho výkladu § 421 ods. 1 písm. b) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné, ak právna otázka v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ešte nebola „vyriešená“. Žalobca vyjadril názor, že slovo „vyriešená“ sa tu má vykladať v materiálnom význame ako „riadne vyriešená otázka“. To, či otázka bola vyriešená v dovolacej praxi riadne, posudzuje Najvyšší súd Slovenskej republiky. Otázka je vyriešená riadne vtedy, ak Najvyšší súd Slovenskej republiky, po zohľadnení všetkých zásadných aspektov právneho problému dospeje k záveru, že neexistuje žiadna potreba riešiť otázku inak, ako ju vyriešila doterajšia rozhodovacia prax (uznesenie NS SR, sp. zn. 1VOBdo/2/2020, bod 38., ods. I., uznesenie NS SR, sp. zn. 1VOBdo/2/2020, bod 38., ods. II.). Žalobca mal za to, že z materiálneho výkladu vyplýva, že dovolanie je prípustné aj vtedy, keď Najvyšší súd Slovenskej republiky dospeje k záveru, že jeho doterajšia prax je nesprávna a právnu otázku treba riešiť inak, teda právnu otázku nepovažuje za vyriešenú riadne. Otázku nemožno podľa dovolateľa automaticky považovať za riadne vyriešenú napríklad vtedy, ak dovolateľ uplatní nové zásadné protiargumenty, ktoré doterajšia prax neposudzovala. Na základe uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (i) zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie alebo ak nemožno dosiahnuť nápravu iba zrušením napadnutého rozsudku, aby (ii) zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaný vo vyjadrení dovolaniu žalobcu navrhol, aby dovolací súd podľa § 447 písm. c) CSP dovolanie žalobcu odmietol, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné a rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania. K námietke dovolateľa podľa § 420 ods. 1 písm. e) CSP, že vo veci rozhodoval nesprávne obsadený súd, žalovaný poukázal, že odvolací súd sa v bode 50. odôvodnenia svojho rozhodnutia vysporiadal s uvedenou námietkou, ktorú posúdil ako nedôvodnú, pričom poukázal na svoje skoršie vyjadrenie, obsiahnuté v uznesení sp. zn. 21Co/74/2015, 21Co/77/2015 zo 17. septembra 2015. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 ods. 1 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolateľ vidí porušenie svojho práva na spravodlivý proces v tom, že podateľňa súdu prvej inštancie pri prijatí dvoch žalôb žalobcu v ten istý čas dňa 29. júna 2012 pri vystavovaní potvrdení o prijatí týchto žalôb neuviedla presný údaj o počte príloh jednotlivých podaní, žalovaný uviedol, že subjektívne presvedčenie dovolateľa o tom, že v dôsledku vyššie opísaného postupu okresného súdu pri prijatí jednotlivých podaní sa dovolateľ počas celého konania mal správať a konať v presvedčení, že v prejednávanej veci ide o náhradu za vecné bremeno vo vzťahu k pozemku zapísanému na LV č. XXXX, ako dovolací dôvod neobstoí. V uvedenom podaní sú označené nielen procesné strany a predmet konania, ale aj zreteľne vymenované prílohy (okrem iného aj LV č. XXXXX k. ú. Y, kópia katastrálnej mapy a stanovisko mesta z 24. apríla 2017.) Súd vydal žalobcovi potvrdenie o prijatí podania -žaloby v súlade s § 139 vyhl. č. 543/2005 Z. z. s časom podania 13:48:31 hod. Z argumentácie žalobcu je zrejmé, že potvrdenie o prijatí podania - žaloby sp. zn. 11C/133/2012, ktoré mu vydal súd, si priradil či už úmyselne alebo z nedbanlivosti k inému podaniu. V žalobe boli uvedené skutkové tvrdenia, špecifikácia parciel a predložené listinné dôkazy, ktoré sa bez všetkých pochybností vzťahovali k parcelám „Y. T.“ a tomuto podaniu bolo pridelené č. k. 11C/133/2012. Podľa názoru žalovaného žalobca toto zrejme vlastné pochybenie prenášať akceptovateľnou argumentáciou na súd.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP),

bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu podľa § 420 písm. e) CSP je prípustné a tiež dôvodné; v dôsledku jeho účinku dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a prvoinštančného súdu vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012, ktoré sú aktuálne aj za súčasnej procesnoprávnej úpravy).

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na príslušnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch. Ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

11. Dovolateľ v dovolaní v prvom rade namietal, že v konaní došlo k vade podľa § 420 písm. e) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

12. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie, ktorý rozhodoval o ním uplatnenom bol nesprávne obsadený, pretože predmetný spis mal byť správne prerozdelený náhodným výberom cestou generátora v podateľni súdu, v zmysle opatrenia predsedníčky Okresného súdu Prešov z 3. júla 2012 (č. 1. 9 spisu) v konkrétnej veci, a nie pracovníčkou sekretariátu v zmysle opatrenia predsedu Okresného súdu Prešov č. Spr. 103/2003 z 13. januára 2003 (č.l. 178 spisu), ktoré bolo zrušené následnými rozvrhmi práce Okresného súdu Prešov v ďalších rokoch. Podľa žalobcu postupom súdu pri prerozdelení predmetnej veci boli porušené základné práva žalobcu zakotvené v čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

13. Právo na zákonného sudcu je zaručené v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nemožno nikoho odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz je neopomenuteľnou podmienkou riadneho výkonu súdnej moci. Na jednej strane dotvára a upevňuje sudcovskú nezávislosť a na druhej strane predstavuje pre každého účastníka konania rovnako cennú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané súdy a sudcovia podľa vopred daných zásad (procesných pravidiel) tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy, a aby bol vylúčený - pre rôzne dôvody a rozličné účely - výber súdov a sudcov „ad hoc“. Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia, ako garancia proti novej svojvôli, je súčasťou základného práva na zákonného sudcu i zásada pridelovania súdnej agendy a určenie zloženia senátov, na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce. Podľa ustanovenia § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o súdoch“), zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte (§ 3 ods. 3 zákona o súdoch). Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce (§ 3 ods. 4 zákona o súdoch).

13.1. Podľa § 51 ods. 1 zákona o súdoch, ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce pridávajú jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí. Súdnym úradníkom sa pridávajú veci podľa rozvrhu práce tak, aby sa zabezpečilo ich rovnomerné zaťaženie a riadny chod súdu.

13.2. Podmienka náhodného výberu je splnená vtedy, ak sa má vec prideliť jednému z aspoň dvoch senátov, samosudcov alebo súdnych úradníkov (§ 51 ods. 2 zákona o súdoch).

13.3. Podľa § 51 ods. 4 písm. d/ zákona o súdoch, náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom sa podľa rozvrhu práce alebo jeho zmeny prerozdeľujú už pridelené veci aj ak bol zákonný sudca, ktorému bola vec pridelená, z konania a rozhodovania vo veci vylúčený.

14. Ústavný súd opakovane judikoval, že za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy je zásadne potrebné považovať toho, kto bol určený na prejednanie a rozhodnutie veci v súlade s rozvrhom práce súdu (napr. sp. zn. I. ÚS 52/97, II. ÚS 47/99, II. ÚS 118/02, III. ÚS 46/04, III. ÚS 46/2012, IV. ÚS 161/08). Ústavný súd pojem zákonného sudcu vykladá tak, že ním je sudca, ktorý bol pridelený na výkon funkcie na súd toho stupňa súdnej moci, ktorý je vecne a miestne príslušný rozhodnúť za predpokladu, že podľa rozvrhu práce ide o sudcu oprávneného konať a rozhodnúť určitý druh súdnej agendy. Je nutné dodať, že tu nejde o rozvrh práce bez ďalšieho, ale rozvrh práce súladný so zákonom a nadzákonnými normami.

15. Žalobca vo svojej dovolacej/odvolacej námietke uvádzal, že podľa vyjadrenia pracovníkov podateľne prerozdelenie danej veci nebolo realizované cestou podateľne, že spis prerozdělila pracovníčka sekretariátu, že opatrenie predsedu Okresného súdu Prešov č. Spr. 103/2003 z 13. januára 2003, ktorým bývalý predseda Okresného súdu Prešov poveril realizáciou výnimiek prostredníctvom

generátora náhodným výberom okrem podateľne súdu aj súdne tajomníčky, prípadne pracovníčku kancelárie predsedu okresného súdu bolo zrušené inými - následnými rozvrhmi práce Okresného súdu Prešov v ďalších rokoch a tiež Opatrením predsedníčky Okresného súdu Prešov z 3. júla 2012 v konkrétnej veci a napokon, že takýto postup je v rozpore so zákonom č. 757/2004 Z. z., Rozvrhom práce Okresného súdu Prešov na rok 2012 a Opatrením predsedníčky Okresného súdu Prešov zo dňa 3. júla 2012.

16. Dovolací súd po preskúmaní žalobcom vznesenej dovolacej námietky podľa § 420 písm. e) CSP z obsahu Rozvrhu práce Okresného súdu Prešov na rok 2012 v znení Dodatku č. 4, účinného od 1. júla 2012 (t. j. v čase vydania opatrenia predsedníčky okresného súdu z 3. júla 2012 o odňatí veci vedenej pod sp. zn. 11C 133/2012 sudkyňi JUDr. Ivete Wildeovej, s pokynom, aby bola vec pridelená náhodným výberom prostredníctvom generátora v podateľni Okresného súdu Prešov) zistil, že v zmysle Všeobecných pravidiel určenia zákonného sudcu „Všetky podania adresované tunajšiemu súdu musia byť podateľňou prijaté, opatrené prezenčnou pečiatkou, na ktorej bude vyznačený dátum. Nápad rovnakého rozsahu je do jednotlivých senátov prideloovaný sudcom v súlade s rozvrhom práce, náhodným výberom prostredníctvom generátora elektronickej podateľne.“ Podľa pravidla 12. Všeobecných pravidiel určenia zákonného sudcu „Ak je sudca vylúčený z prejednávania veci (pre pomer k veci, účastníkom alebo ich zástupcom) bude ďalší zákonný sudca určený náhodným výberom prostredníctvom generátora.“

17. Najvyšší súd dovoláciu námietku žalobcu o porušení práva na zákonného sudcu v prvoinštančnom konaní vyhodnotil ako dôvodnú. Z citovaných ustanovení zákona o súdoch, ako aj z Rozvrhu práce Okresného súdu Prešov na rok 2012 a predovšetkým z Opatrenia predsedníčky Okresného súdu Prešov z 3. júla 2012 vyplýva, že v prípade vylúčenia sudcu z prejednávania veci bolo potrebné prerozdeliť už pridelenú vec náhodným výberom pomocou technických prostriedkov v podateľni okresného súdu. V danom prípade však k prideleniu veci nedošlo náhodným výberom prostredníctvom generátora v podateľni súdu, ale výberom realizovaným prostredníctvom generátora pracovníčkou sekretariátu okresného súdu (o uvedenej skutočnosti svedčí list predsedníčky Okresného súdu Prešov JUDr. Ivety Mihókovej č. 1 SprO 1161/2012 z 24. augusta 2012 - č. l. 82 spisu, odvolávajúce sa aj na vyjadrenia pracovníkov podateľne Okresného súdu Prešov o prerozdelení spornej veci, podpis a odtlačok pečiatky na potvrdení o pridelení veci č. l. 10 spisu), v zmysle skoršieho Opatrenia predsedu Okresného súdu Prešov č. Spr. 103/2003 z 13. januára 2003 (č. l. 99 spisu), ktorým bývalý predseda Okresného súdu Prešov poveril realizáciu výnimiek prostredníctvom generátora náhodným výberom okrem podateľne súdu „...aj súdne tajomníčky, prípadne pracovníčku kancelárie predsedu okresného súdu“. Uvedené opatrenie z roku 2003 bolo následne zrušené následnými rozvrhmi práce Okresného súdu Prešov v ďalších rokoch a postup v zmysle zrušeného opatrenia z roku 2003 nevyplyval ani z Opatrenia predsedníčky Okresného súdu Prešov z 3. júla 2012 v konkrétnej veci. Rozsudkom súdu prvej inštancie rozhodol vo veci sudca JUDr. Eduard Valenčin, ktorému bola predmetná vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie dňa 3. júla 2012 výnimkou z náhodného výberu realizovanou prostredníctvom generátora pracovníčkou sekretariátu okresného súdu, preto konanie pred súdom prvej inštancie bolo postihnuté vadou vyplývajúcou z § 365 ods. 1 písm. c) CSP (predtým § 221 ods. 1 písm. g) OSP), majúcou z povahy veci za následok i vadu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP (predtým § 221 ods. 1 písm. f) OSP). Na uvedenú skutočnosť bol odvolací súd povinný prihliadnuť z úradnej moci, pričom zároveň bol povinný z tohto dôvodu rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Tým, že takto nepostupoval rovnako porušil právo žalobcu na zákonného sudcu resp. nevyvodil procesné dôsledky z porušenia predmetného práva.

18. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu je nielen procesne prípustné (§ 420 písm. e) CSP), ale tiež dôvodné (§ 449 CSP), lebo je v ňom opodstatnené namietané, že súdy nižších inštancií porušili právo žalobcu na zákonného sudcu, ktoré mu je zaručené v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

19. Vzhľadom na dôvod zrušenia napadnutého rozsudku dovolací súd nepristúpil k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie žalobcu, týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím

súdom. Postupoval v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, ktorá sa ustálila na názore, že v prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti ide o procesnú nesprávnosť, pri ktorej je predčasné posudzovať otázky súvisiace so správnosťou právneho posúdenia veci (1Cdo/166/2017, 2Cdo/88/2017, 3Cdo/146/2018, 4Cdo/191/2018, 5Cdo/29/2016, 8Cdo/70/2017).

20. Nad rámec dôvodov tohto rozhodnutia najvyšší súd vo vzťahu k vytýkanému právnomu posúdeniu uvádza, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v uzneseniach sp. zn. 2Cdo/194/2018 zo dňa 26. augusta 2019 a sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30. novembra 2020 zaoberal otázkou, či vlastníť pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2019 Z. z., má nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva vo forme pravidelných platieb primeranej náhrady. Z uznesenia dovolacieho súdu sp. zn. 2Cdo/194/2018 zo dňa 26. augusta 2019 okrem iného vyplýva:

„Obdobnú „dovoláciu otázku“ už najvyšší súd riešil v rozsudku z 24. marca 2015 sp. zn. 7Cdo/26/2014 ako aj v rozsudku zo 14. apríla 2016 sp. zn. 3Cdo/49/2014, ktoré sa týkali priznávania primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“).... Vyslovený právny názor je plne prijateľný a použiteľný aj na priznávanie primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z. Aj obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. patrí totiž k tzv. legálnym (zákonným) vecným bremenám, čiže k verejnoprávnym obmedzeniam vlastníckeho práva. Jeho verejnoprávny charakter a jeho povaha nasvedčujú tomu, že sa významne približuje k obmedzeniu vlastníckeho práva zakotveného v zákone č. 182/1993 Z. z. Svedčí o tom nakoniec aj ich zhodná zákonná konštrukcia....Uvedené ustanovenia (§ 4 ods. 1 a 2 zák. č. 66/2009 Z. z.) označili oprávnenie obcí a vyšších územných celkov držať a užívať pozemky pod stavbami, ktoré sú v ich vlastníctve, ako vecné bremeno a v poznámkach pod čiarou odkazuje na § 151n až § 151p Občianskeho zákonníka. Ide však o verejnoprávne obmedzenie vlastníckeho práva, pretože oprávnenie držať a užívať pozemok neprislúcha konkrétnej osobe, ale druhovo vymedzenému subjektu - obci alebo vyššiemu územnému celku a obmedzenie vlastníckeho práva je odôvodnené verejným záujmom. ...Tak ako zákon č. 182/1993 Z. z., ani zák. č. 66/2009 Z. z. expressis verbis neuvádza, že vecné bremeno vzniká za náhradu. Ústavný súd však vo svojom rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 474/2013 konštatoval, že aj keď zákon č. 182/1993 Z. z. neuvádza, že vecné bremeno vzniknuté podľa § 23 ods. 5 vzniká len za náhradu, je potrebné, aby vychádzal z čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a v kontexte s tým aj s právnou úpravou obsiahnutou v pôvodnom ustanovení § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka. Najvyšší súd už skôr uzavrel, že pri nedostatku právnej úpravy možno náhradu za vzniknuté bremeno odvodiť zo všeobecne uznávaných princípov, príkazom na ochranu základných práv a slobôd, teda aj zo základného práva vlastníť a užívať majetok (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/89/2008)....I v prípade zriadenia vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. je primeraná náhrada namieste. Všeobecné súdy vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti plne rešpektujú, že vlastníkom pod stavbami patriacimi obci alebo vyššiemu územnému celku patrí primeraná náhrada podľa všeobecných zásad upravujúcich inštitút vecného bremena determinovaná proporcionalitou a vyvažovaním hodnoty vlastníckeho práva a hodnoty verejného záujmu (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/2/2014)....Ak judikatúra najvyššieho súdu akceptovaná ústavným súdom dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zák. č. 182/1993 Z. z. vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z. z. Ak tieto legálne (zákonné) vecné bremená majú všetky jednotiace znaky, t. j. ide o obmedzenia vlastníckeho práva založené verejnoprávnymi normami kogentného charakteru s významným prvkom súkromnoprávnym, okruh oprávnených subjektov je vymedzený druhovo a nezapisujú sa do katastra nehnuteľností, vyjadrené v zhodnej právnej úprave, nemôže byť tomu inak ani v súvislosti s finančnou náhradou za obmedzenie vlastníckeho práva. Pre opačný právny názor niet žiadnych presvedčivých argumentov.“ Ide o ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (pozri sp. zn. 7Cdo/292/2021).

21. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej

inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

22. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.